

17 Μαρτίου 2014

Ερειπωμένα μεσαιωνικά κάστρα της Αρκαδίας

/ [Πεμπτούσια](#)

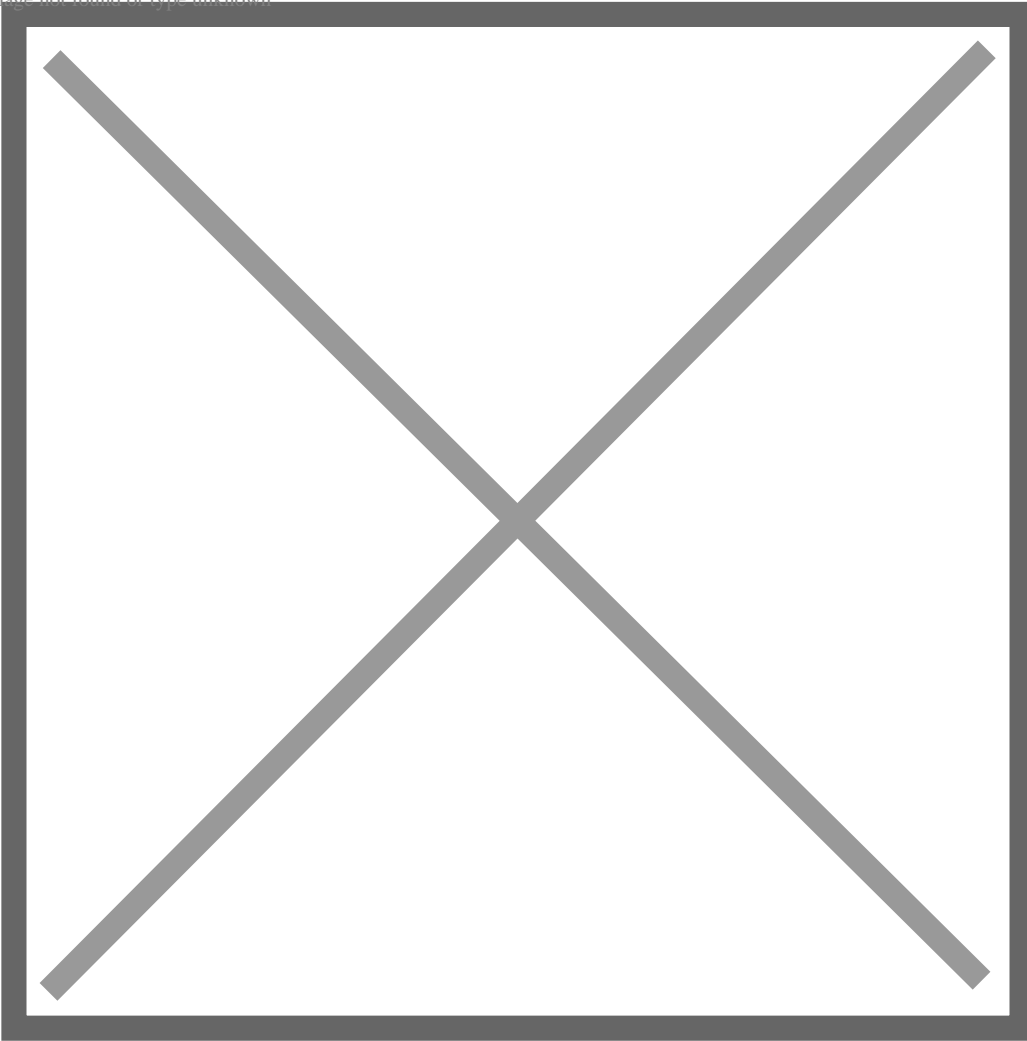
Image not found or type unknown

Στις πορείες μας στην αρκαδική γη είχαμε την ευκαιρία να συναντήσουμε αρκετά «ξεχασμένα» κάστρα και να εντυπωσιασθούμε από την αγριότητα του τοπίου που τα περιβάλλει, να γοητευτούμε από την λίγο έως πολύ γνωστή ιστορία τους που διαβάσαμε ή ακούσαμε από τους κατοίκους των γύρω χωριών και να αφουγκραστούμε τα περασμένα μεγαλεία τους.

των Ν. Γ. Εμμανουήλ, καθηγητή Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών και Κ. Ιωνά,
Φυσιολατρικός Όμιλος Πειραιά

Image not found or type unknown

Του Κορακοβουνίου το κάστρο.

Η Αρκαδία, περιοχή πανάρχαια, γοητευτική, έμφορτη με θρύλους και μύθους παγκόσμιας εμβέλειας, κρατά ακόμη και σήμερα ανάμεσα από ζωντανές εκκλησίες, μοναστήρια, καστροόσπιτα και άλλα κτίσματα, πολλά αρχαία μνημεία, μοναχικές ακροπόλεις, πανέμορφα πέτρινα γεφύρια και σιωπηλά βυζαντινά, φράγκικα και ενετικά κάστρα κτισμένα τα περισσότερα σε απόκρημνες, απο-μονωμένες περιοχές.

Σε κοιλότητα του απόκρημνου βράχου του κάστρου της Βλαχέρνας «φωλιάζει» το παλιό μονοπάτι της Παναγίας της Ελεούσας.

Από τα κάστρα αυτά το πιο γνωστό και διατηρημένο είναι εκείνο της Καρύταινας, ενώ άλλα που από καιρό έχουν παραδοθεί στην καταλυτική δύναμη της φύσεως παραμένουν άγνωστα, παρα-μελημένα και σχετικώς απροσπέλαστα.

Το κάστρο της Άκοβας

Ήταν καλοκαίρι πριν από λίγα χρόνια, όταν ερχόμενοι από την περιοχή της τεχνητής λίμνης του Λάδωνα ανηφορίσαμε από την αρχαία τοποθεσία Αλούς -που με πολύ κόπο εντοπίσαμε- στα Τρόπαια, σημαντικό κεφαλοχώρι της περιοχής.

Βγαίνοντας από το χωριό αυτό, θαυμάσαμε στο κοντινό Βυζίκι εντυπωσιακά καστρόσπιτα, που άλλα έρημα, άλλα κατοικημένα, μας παραπέμπουν σε άλλες εποχές. Δύσβατος δρόμος αριστερά οδηγεί έπειτα από αρκετά χιλιόμετρα σε απομονωμένο οροπέδιο όπου προβάλλει λόφος με χαρακτηριστική μαστοειδή όψη, στην κορυφή του οποίου ακουμπά το ονομαστό κάστρο της Άκοβας. Το κάστρο αυτό κτίσθηκε επάνω στην αρχαία πόλη Τεύθις, γύρω στα 1205-1210, μετά δηλαδή την φράγκικη κατάκτηση (κουγκέστα) του Μοριά. Παραχωρήθηκε τότε μαζί με 24 ιππικά φέουδα στον Gaultier de Roucheres ή de Roziere, ο οποίος στο «Χρονικό του Μορέως» ονομάζεται Γιλζιάρης δε Ροζηέργης ή Ροζιέρε. Το όνομα του κάστρου ήταν Μπαταγρίφο (Matagrifon), δηλ. ελληνιστίως ή σκίτιως του Γούπα, δηλ. τον οπαρχη στους

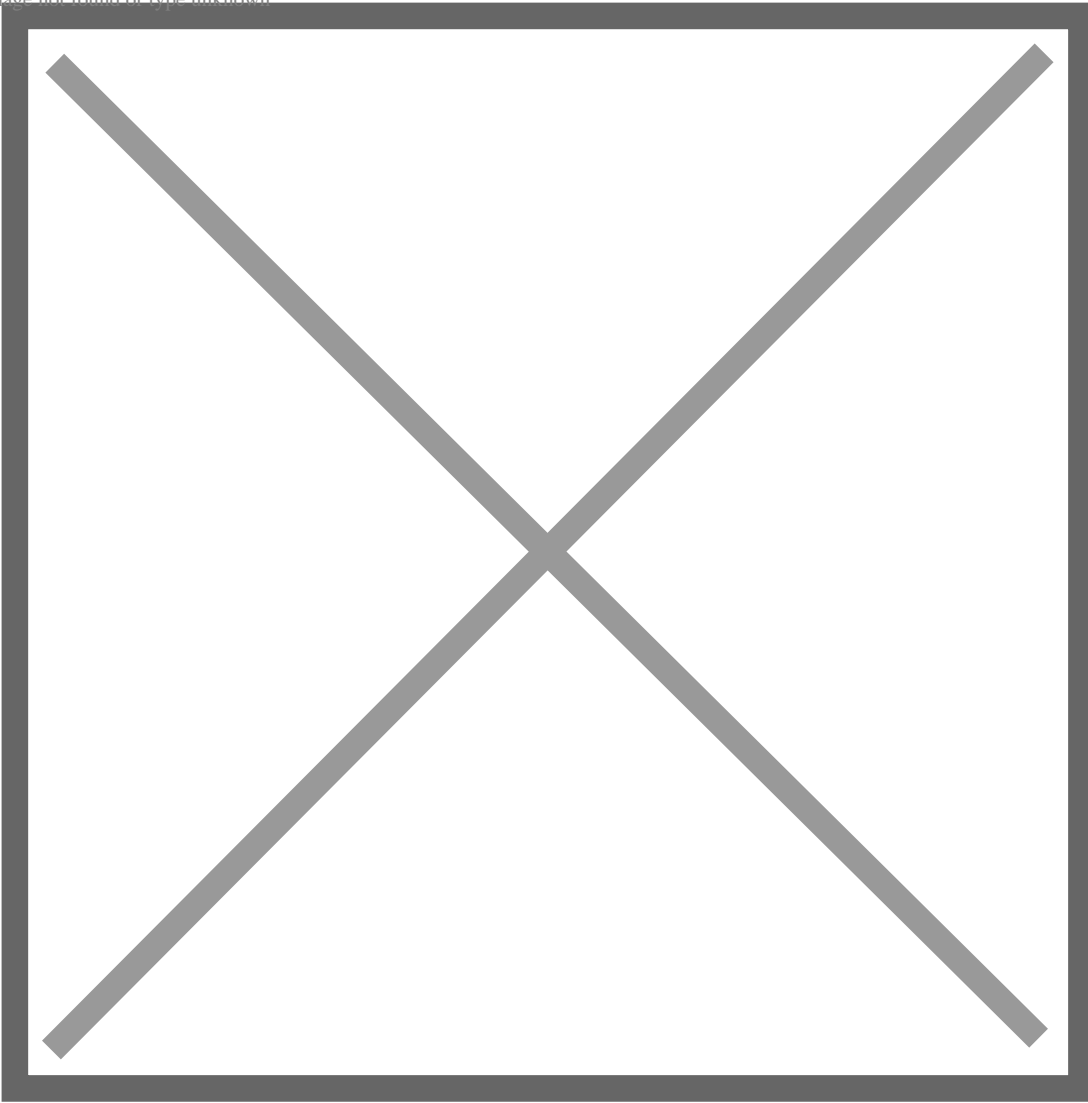
αυτό λόγω του σχήματος του λόφου, αλλά και εξαιτίας του γεγονότος ότι συνδέεται με ιστορίες που έχουν να κάνουν με τρεις αρχόντισσες που το διαφέντευαν, διεσώθη στην λαϊκή ανάμνηση ως το κάστρο της Μονοβύζας η της Αμαζόνας.

Φθάνουμε στον περίβολό του και επισκεπτόμαστε τους πρώτους πύργους του. Στην συνέχεια με δυσκολία προχωρούμε ανάμεσα από πουρνάρια και άλλες βελανιδιές, που κρύβουν ερειπωμένους τοίχους και κάθε λογής κτίσματα, όλα καλυμμένα με παχύ στρώμα βρύων, για να εντοπίσουμε μέσα στην οργιαστική βλάστηση τους υπόλοιπους πύργους του κάστρου.

Αναλογιζόμαστε τις δοξασίες που υπάρχουν για την Αμαζόνα του κάστρου που, άριστη ιππεύτρια αυτή, πρωτοστατούσε στην φύλαξή του. Έβγαινε από μυστική καταπακτή που φρασσόταν από μεγάλη πλάκα, στην οποία μπορούσε κανείς να διακρίνει το ίχνος από ένα δικό της πέλμα και εκείνα του αλόγου της, καθώς και ίχνη από τον μοναδικό τεράστιο μαστό της, τον οποίο -για να μην την βαραίνει- έριχνε πάνω από τον ώμο της!

Η παράδοση αυτή, που υπάρχει και σε άλλα μέρη της Ελλάδος φαίνεται να συνδέεται εδώ και με τις συγκινητικές ιστορίες τριών κυράδων του κάστρου.

Image not found or type unknown

Θέα από το κάστρο του Γαρδικίου προς το βουνό Ελληνίτσα και την κοιλάδα του Τουρκολέκα.

Η πρώτη από τις αρχόντισσες αυτές ήταν η Μαργαρίτα Ντε Νειγύ. που, ενώ ήταν η νόμιμη κληρονόμος της βαρωνείας και του κάστρου της Άκοβας, επειδή δεν μπορούσε να έλθει εκεί κατά την «Συνήθεια» καθ' όσον κρατήθηκε όμηρος στην Κων/πόλη προκειμένου να απελευθερωθεί ο πρίγκιπας της Αχαΐας Γουλιέλμος Βιλλαρδουίνος, ο τελευταίος βρήκε την ευκαιρία να κρατήσει την περιουσία για τον εαυτό του. Μάταια η αδικημένη πριγκίπισσα του υπενθύμιζε ότι για χάρη του παρέμεινε όμηρος και για τούτο δεν μπορούσε να έλθει έγκαιρα να ζητήσει την κληρονομιά της. Αυτός απαντούσε: «Αν είχε τίποτε, έχασέ το... Τίποτε δεν της δίνω». Οι αγώνες της αδικημένης πριγκίπισσας για να πάρει πίσω το κάστρο, έγιναν στην φαντασία του λαού οι αγώνες της αμαζόνας εναντίον των εχθρών της.

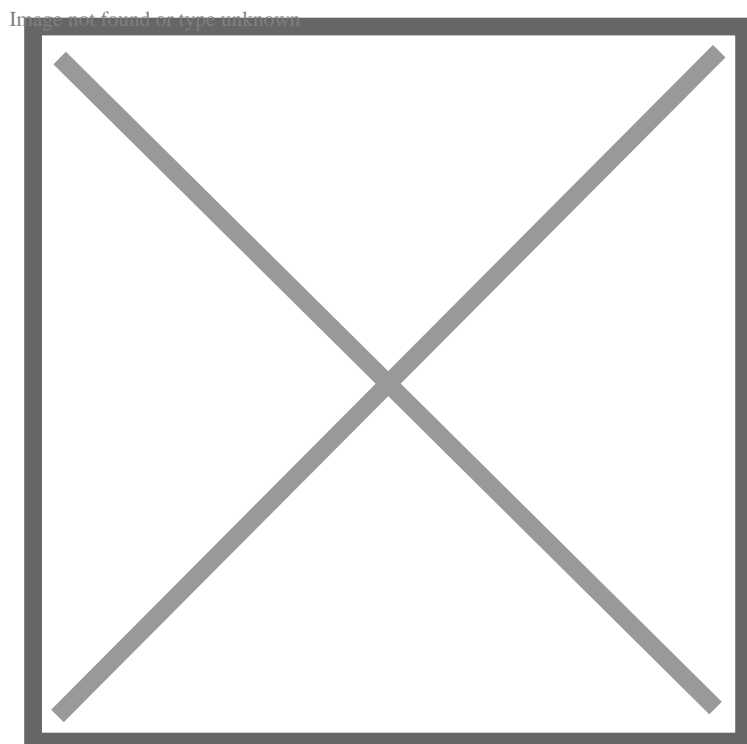
Ο Βιλλαρδουίνος έδωσε την βαρωνεία και το κάστρο στην δευτερότοκη θυγατέρα του Μαργαρίτα, γνωστή ως Κυρά της Άκοβας (Domina Matagrifon), η οποία στην

συνέχεια (το 1314) τα έδωσε ως προίκα στον Φερδινάνδο της Μαγιόρκας, ο οποίος παντρεύτηκε την κόρη της, Ισαβέλλα (Ζαμπέα). Η τύχη όμως και για τις δύο αυτές γυναίκες ήταν σκληρή, αφού η μεν μητέρα Μαργαρίτα πέθανε ένα χρόνο μετά παραγκωνισμένη και εγκαταλελειμμένη στην Πελοπόννησο, όπου δεν της συγχώρεσαν την αγχιστεία με τον Καταλανό, η δε κόρη Ισαβέλλα πεθαίνει λίγο καιρό μετά στην Σικελία.

Στην μετέπειτα ιστορία του, το 1320, το κάστρο αυτό καταλαμβάνουν οι Έλληνες τον καιρό του στρατηγού Ανδρόνικου Παλαιολόγου Ασάνη. Το 1335 καταλαμβάνεται για λίγο από τον Εμβριενό Πασά, τον οποίο εκάλεσε εκεί ο Σαν Σουπερά Ναβαρέζο λόγω του μίσους του εναντίον του Δεσπότη του Μυστρά Θεοδώρου Ι Παλαιολόγου, πράξη που αποδείχθηκε ολέθρια, αφού έτσι για πρώτη φορά ήρθαν οι Τούρκοι στον Μοριά και έγινε αυτός πρωταίτιος της καταστροφής της χριστιανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα.

Το 1423 καίγεται και ξαναχτίζεται. Στα 1458, αδύνατο πια όπως και ολόκληρο το Δεσποτάτο, κυριεύεται με έφοδο από τον Μωάμεθ Β . Το 1687 το καταλαμβάνουν οι Έλληνες Παλαιολόγος και Χρονάς, για να το παραδώσουν στους Ενετούς μέχρι το 1715, οπότε καταλαμβάνεται πάλι από τους Τούρκους.

Το κάστρο της Ωριάς

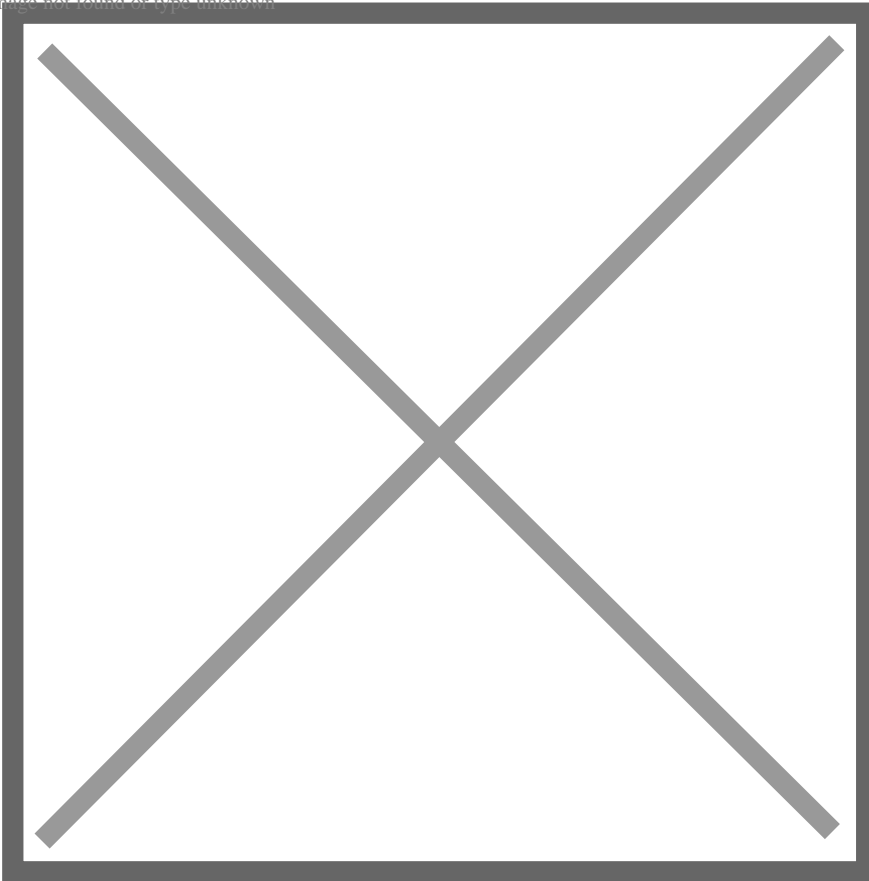
Ο καταρράκτης στα ριζά του λόφου του Κάστρου της Ωριάς στην Τσακωνιά.

Με το όνομα αυτό υπάρχουν πολλά κάστρα στην Ελλάδα, αλλά και στον ευρύτερο ελληνικό χώρο της Μικράς Ασίας. Βασίλισσα στο κάστρο ήταν η Ωριά (=ωραία), που -πολιορκούμενη από τους Τούρκους ή τους Σαρακηνούς- υπεραμυνόταν επί πολλά έτη, έως ότου ένας από τους πολιορκητές, καταγόμενος από Ελληνίδα, μηχανεύτηκε το εξής τέχνασμα προκειμένου να βοηθήσει στην κατάληψή του. Μεταμφιέστηκε σε εγκυμονούσα γυναίκα, η κατά άλλες παραλλαγές σε μοναχό, πήγε κάτω από την πύλη και παρακαλούσε να του ανοίξουν για να γεννήσει ή για να αναπαυθεί και να φάει έπειτα από μακρά ασιτία, μαζί με ομοθρήσκους.

Η εύσπλαχνη βασίλισσα παραπλανήθηκε, η πύλη άνοιξε αλλά... «όσο να ανοίξει η πόρτα, χίλιοι εμπήκανε, κι όσο να μισανοίξει γέμισ' η αυλή, και όσο να καλοκλείσει η χώρα πάρθηκε». Κατά την συμφωνία με τον επικεφαλής των πολιορκητών, ο μηχανευθείς το τέχνασμα όρμησε να συλλάβει την Ωριά για να την κάνει σύζυγό του, αλλά αυτή προτίμησε να πέσει από τον πύργο και να σκοτωθεί.

Στην Αρκαδία υπάρχουν δυο κάστρα με το όνομα αυτό. Εκείνο κοντά στο χωριό Άγιος Ιωάννης και την Μελιγού, στο Άστρος, δηλαδή στην βορινή άκρη της Τσακωνίας (Κυνουρίας), και ένα άλλο κοντά στα σύνορα με τον Ν. Μεσσηνίας, κοντά στο χωριό Ελληνίτσα, γνωστό ως κάστρο του Γαρδικίου.

Image not found or type unknown

Το κάστρο της Ωριάς

Καλύτερα διατηρημένο είναι το πρώτο κάστρο. Ερχόμενοι από το Άστρος, στον δρόμο που συνδέει το χωριό Άγιος Ιωάννης με τον Άγιο Πέτρο, αριστερά, ευρίσκεται το γυμνό οροπέδιο Ξεροκάμπι, στην ανατολική άκρη του οποίου προβάλλει κωνικός λόφος. Με ανάβαση μιας ώρας περίπου, φθάνουμε τα ερείπια του κάστρου αυτού.

Διακρίνουμε τα διπλά περιφερειακά του τείχης. Η πύλη του είναι γκρεμισμένη, αλλά στο δεύτερο περιτείχισμα στο επάνω μέρος διασώζεται μία πυλίδα. Περνώντας την πυλίδα αυτή, βρισκόμαστε στο εσωτερικό του κάστρου, όπου και διακρίνουμε τον κατεστραμμένο από τον χρόνο κεντρικό πύργο (Don Jon).

Προς βορρά υπάρχει θεόρατος γκρεμός και μόλις που διακρίνουμε στο βάθος εντυπωσιακό καταρράκτη στο ποτάμι της Σίταινας, που μαζεύει τα νερά του οροπεδίου Ξεροκάμπι, το οποίο αναφέρθηκε προηγουμένως. Τον καταρράκτη αυτό προσεγγίσαμε αργότερα από άλλη πλευρά προκειμένου να τον φωτογραφίσουμε. Ευρισκόμενοι στην άκρη του βορινού τείχους του κάστρου και ακούγοντας την βουή του νερού και του φαραγγιού που χάσκει στα πόδια μας, δεν μπορούμε παρά να σκεφτούμε τον λαϊκό θρύλο της περιοχής που μιλά για την βασιλοπούλα του κάστρου που, για να μην σκλαβωθεί, κυλίστηκε μέσα σε ένα βαρέλι και έπεσε στον

γκρεμό. Είναι η Φράγκα με τις κοτσίδες του γνωστού λαϊκού τραγουδιού που χορεύεται στην περιοχή αυτή.

Αποψη πυλίδας από το εσωτερικό του κάστρου της Ωριάς στην Τσακωνιά

Η ιστορία του κάστρου δεν είναι απόλυτα γνωστή. Πάντως, όπως καταμαρτυρούν και τα πολλά κτίσματα μέσα και έξω από αυτό, είναι φράγκικο. Κτίστηκε στα 1256 περίπου από τον 3ο πρίγκιπα του Μοριά, τον Γουλιέλμο Βιλλαρδουίνο, για να εξουσιάζει και φοβερίζει τους ανυπότακτους και πιστούς στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου ορσείβιους Τσάκωνες. Με την απώθηση των Φράγκων δυτικότερα, το κάστρο έπεσε σε ελληνικά χέρια και με τις επιτυχίες του Ανδρόνικου Παλαιολόγου Ασάνη αποτέλεσε τμήμα του Δεσποτάτου του Μυστρά. Το 1407 κατακτήθηκε από τους Ενετούς και ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Μανουήλ II αναγκάστηκε - προκειμένου να το πάρει πίσω- να δώσει στους Ενετούς μέρη που είχαν καταλάβει οι Βυζαντινοί στην περιοχή της Λαμίας. Το 1697 έπεσε στα χέρια των Τούρκων.

Το δεύτερο κάστρο της Ωριάς, δηλ. εκείνο του Γαρδικίου, ευρίσκεται επίσης σε πολύ καλά οχυρωμένη θέση, αλλά είναι περισσότερο κατεστραμμένο από εκείνο του Άστρους. Υπήρξε πεδίο σκληρών αναμετρήσεων μεταξύ Ελλήνων κατά Φράγκων και Τούρκων. Κτίστηκε μεταξύ 1264-1292 από τους Φράγκους επάνω στα ερείπια της αρχαίας πόλεως Αμφεία. Αργότερα, επί Ισαβέλλας Βιλλαρδουίνου, αναφέρεται το κάστρο Γαρδίκι σε ελληνικά χέρια. Στα 1374 πολιορκείται από τον στρατηγό San Severino και έχει φρούραρχο τον Έλληνα Σεργιάννη Γιλόπουλο. Σε βοήθειά του έτρεξε ο Μανουήλ Καντακουζηνός, που -αν και νικήθηκε από τους Φράγκους- έσωσε το κάστρο λόγω της οχυρής του θέσης. Στα 1425 δέχεται επίθεση από τον Τουρχάν για να αλωθεί αργότερα, στα 1460, από τον Μωάμεθ τον

Β . Τότε, μαζί με τον φρούραρχο του κάστρου Μπούκαλη θανατώθηκαν και 6.000 Έλληνες που είχαν καταφύγει εκεί από το Λεοντάρι για να σωθούν, και που αναγκάστηκαν να συνθηκολογήσουν, διότι οι Τούρκοι απέκοψαν όλες τις προσβάσεις τους στο νερό. Είναι τότε που θυλείται ότι το αίμα των σφαγιασθέντων έφθασε μέχρι την πεδιάδα. Έκτοτε δεν υπήρξε δράση στο κάστρο αυτό έως την επανάσταση του 1821. Εκεί επί των επιδρομών του Ιμπραήμ και ύστερα από την άτυχη μάχη της Δραμπάλας κατέφυγε ο Γενναίος Κολοκοτρώνης.

Κάστρο Παλαιοπαναγιάς ή Παλιόκαστρο Λιμπιάδας

Στις Ν.Α. υπώρειες του Πάρνωνα, κοντά στο ερειπωμένο μοναστήρι της Παλαιοπαναγιάς και επάνω σε λόφο όπου και τα ερείπια της αρχαίας πόλης Γλυμπιάς, ευρίσκεται το κάστρο αυτό.

Είναι κτισμένο με τον παλιό πολυγωνικό τρόπο. Εκτός από την κλασική εποχή, το κάστρο χρησιμοποιήθηκε ιδιαίτερα κατά την περίοδο της Ενετοκρατίας στον Μοριά. Δεν υπάρχουν στοιχεία για την ιστορία του στην Φραγκοκρατία, θα πρέπει όμως να ήταν ένα από τα ερείσματα των μεγάλων ελληνικών αρχοντικών οικογενειών της περιοχής Μελισσηνών η Ζασσήδων.

Από την πολύχρονη περίοδο της κυριαρχίας των Ενετών στην περιοχή έμεινε και ο σχετικός θρύλος για την «Νεράιδα του κάστρου» την όμορφη κόρη του ιππότη Ζιλντε Κούγκελ, τον επονομαζόμενο και «Κόντε Σαβόγια». Παρ' όλο που στους Τσάκωνες κατοίκους της περιοχής ο κόμης αυτός ήταν μισητός, δεν ίσχυε το ίδιο για την κόρη του, ενώ αυτή ήταν που έδινε τις διαταγές για τις σκληρές ποινές που αυτός επέβαλε. Ένας νέος Τσάκωνας βοσκός, που έπαιζε πολύ όμορφα φλογέρα, στην προσπάθειά του να δει την όμορφη κόρη, πιάστηκε αιχμάλωτος και φυλακίστηκε στο κάστρο. Κάποτε ο πατέρας της έδωσε εντολή να πάρει όποιον από τους φυλακισμένους ήθελε και να του επιβάλει όποια ποινή αυτή σκεφτεί. Η ίδια αποφάσισε να κατέβει στις φυλακές και να τιμωρήσει όποιον από τους φυλακισμένους θα μιλούσε πρώτος. Εκεί όμως στην φυλακή, αντί για βογγητά και φωνές, άκουσε τους γλυκούς ήχους μιας φλογέρας. «Ποιός είναι αυτός με την τόσο όμορφη μουσική;» ρώτησε. «Ο βοσκός με την φλογέρα» της απάντησαν. Ανοίγοντας την πόρτα της φυλακής για να τον δει η κόρη, ακούει μία φωνή «Ας πεθάνω τώρα, Θεέ μου». Ήταν ο νεαρός βοσκός με την φλογέρα. «Γιατί θέλεις να πεθάνεις;» τον ρώτησε. «Γιατί εγώ ήθελα να δω έστω και μία φορά την Νεράιδα του κάστρου κι ας πέθαινα», της απάντησε αυτός. Κολακεύτηκε η σκληρή κόρη, μαλάκωσε η καρδιά της, τον έβαλε να παίζει γι' αυτή με την φλογέρα του και παραβαίνοντας μόνη φορά αυτό που είχε υποσχεθεί στον πατέρα της, είπε στον νεαρό βοσκό: «Είσαι ελεύθερος να φύγεις... και για να με θυμάσαι, θα σου κάνω ένα δώρο». Διέταξε να του κόψουν τα δάκτυλα και να του βάλουν άλλα, χρυσά,

αφού τόσο όμορφη μουσική έπαιζε με αυτά!

Του Μπεζενίκου το Κάστρο

Πύργος στο κάστρο της Βλαχέρνας. Διακρίνεται στέρνα στο εσωτερικό του.

Σε απόκρημνο λόφο, σχεδόν κατακόρυφα, σωστή αετοφωλιά, επάνω από το Μπεζενίκο (Βλαχέρνα), χωριό κοντά στο Λεβίδι, ευρίσκεται το κάστρο αυτό. Δρόμος οδηγεί από το χωριό μέχρι το Παλαιό Μοναστήρι της Παναγίας της Ελεούσας, που είναι εντυπωσιακά κτισμένη σε κοιλότητα νοτιοδυτικά στα ριζά του βράχου. Πριν από την Μονή αυτή, σε μικρότερη κοιλότητα του βράχου, υπάρχει παλαιό ερειπωμένο εκκλησάκι με θαυμάσιες φθαρμένες τοιχογραφίες, που φαίνεται ότι παλαιότερα έχει χρησιμοποιηθεί ως στάνη. Το κάστρο είναι αρκετά εκτεταμένο, φέρει και στοιχεία αρχαίας τοιχοποιίας και δύο εμφανείς πύργους. Ο ένας από αυτούς, στην Ν.Α. πλευρά, ευρίσκεται στο υψηλότερο σημείο και έχει ασυνήθιστο σχήμα τραπεζιού, διαστάσεων 5,7,6 και 9 μ., ύψους περίπου 5 μ. και πάχους 1,2 μ. Άλλος εμφανής πύργος ύψους πάνω από 5 μ. υπάρχει στα Ν.Α. Στο εσωτερικό του πύργου αυτού υπήρχε στέρνα. Η κατασκευή του κάστρου έχει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της βυζαντινής οχυρωματικής τέχνης. Η πλέον πιθανή χρονολογία κατασκευής ανάγεται στην εποχή της ανακτήσεως της Γορτυνίας από τους Βυζαντινούς του Δεσποτάτου του Μορέος. Λόγω του απόκρημνου της περιοχής, των τειχών, των πύργων, της ύπαρξης στερνών και του μεγέθους του, το κάστρο αυτό είχε την δυνατότητα να αντέχει σε μακρές πολιορκίες. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι ο Μωάμεθ ο Πορθητής δεν κατόρθωσε να το κυριεύσει διότι, μεταξύ των άλλων, η γειτνίασή του με το Μαίναλο επέτρεπε

τον ανεφοδιασμό με νερό και τρόφιμα μέσα από το δάσος.

Τα Τρίκορφα

Ερχόμενοι από το χωριό Σελίμνα και λίγο πριν από την διασταύρωση προς το Χρυσοβίτσι ξεχωρίζει λόφος δεξιά που δεσπόζει στο λεκανοπέδιο της Δαβιάς. Με ανάβαση μισής ώρας περίπου φθάνουμε στην κορυφή του, όπου σε πλάτωμα υπάρχουν δύο πύργοι - ένας δυτικός, ο μεγαλύτερος, και άλλος ανατολικός, ο μικρότερος. Στον δεύτερο πύργο η πύλη είναι βορινή, κτισμένη πάνω σε βράχο και σε ύψος 2 μ. από το έδαφος, χωρίς να υπάρχει ίχνος σκάλας. Η θολωτή πύλη του έχει πέσει στο εσωτερικό του πύργου αυτού. Στο κατώφλι της δυτικής πύλης του δυτικού πύργου διακρίνουμε δεξαμενή.

Ερειπωμένο εκκλησάκι με θαυμάσιες αγιογραφίες σε κούρμα βράχου στο κάστρο της Βλαχέρνας.

Λέγεται ότι είναι ενετικό κτίσμα. Ανευρέθησαν και νομίσματα με επιγραφή «Armada Morea» της εποχής της Ενετικής κατοχής 1685-1715. Φαίνεται ότι το μεμονωμένο αυτό κάστρο έχτισαν οι Ενετοί για να ισχυροποιήσουν την θέση τους στην κεντρική Πελοπόννησο. Εκεί ο Κων/νος Κολοκοτρώνης, πατέρας του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, πολέμησε τους Αλβανούς που έφευγαν από την Τρίπολη μετά την επανάσταση του Ορλώφ (1769-1770).

Το Κάστρο του Κορακοβουνίου

Στο τελευταίο ανεβήκαμε σκαρφαλώνοντας κυριολεκτικά καθ' όσον άλλη πρόσβαση δεν υπήρχε. Η θέα μέχρι το Μυρτώο πέλαγος, την πεδιάδα του Άστρους και τα γύρω βουνά Δυτικά και Βόρεια μας αποζημίωσε. Πληροφορίες για το ενδιαφέρον αυτό κάστρο ουσιαστικά δεν μπορούσαμε να βρούμε.

Πύργος στο Κάστρο του Κορακοβουνίου

Ανεβαίνοντας προς το Άνω Κορακοβούνι, κοντά στο Άστρος Κυνουρίας, ακολουθήσαμε λίγο πριν από το χωριό χωματόδρομο αριστερά μέχρις ότου αντικρίσαμε στην άκρη μία προέκταση της ράχης το όμορφο αυτό κάστρο. Το φως της ημέρας σχεδόν μας εγκατέλειπε, έτσι ώστε βιαστικά, κυριολεκτικά τρέξαμε σε ανύπαρκτο μονοπάτι σε κακοτράχαλο πεδίο για να φθάσουμε πριν σκοτεινιάσει στον περίβολο, τα τείχη και τον πύργο του κάστρου.

*Το οδοιπορικό πραγματοποιήθηκε πριν από τις μεγάλες πυρκαγιές της Πελοποννήσου.